

disciplinární komise, tedy orgánu odlišného od úřadu dle platných předpisů k přijetí neb odmítnutí resignace povolaného.

Vzhledem k této odlišné funkci disciplinární komise jest také pro posouzení otázky, kdy služební poměr st-lův skončil, úplně nerozhodno, kdy disciplinární komise řízení disciplinární formálně zastavila, neboť disciplinární řízení lze prováděti toliko proti státnímu úředníku; jakmile osoba, proti níž disciplinární řízení bylo zahájeno, přestane býti státním úředníkem, nemůže disciplinární komise v řízení takovém pokračovati. Opačný postup disciplinární komise byl by nezákonným, nikterak však nedalo by se z něho dedukovati, jak to činí stížnost, na další trvání služebního poměru samého.

Zcela nerozhodnou je konečně i okolnost, kterým okamžikem resignace st-lova vzata byla úřadem k vědomosti, ježto vzhledem k ustanovení § 85 služ. pragm., jehož význam svrchu byl vyložen, opatření takové může míti jenom význam osvědčení právní skutečnosti, že účinky v § 85 služ. pragm. vytčené nastaly. Výnos presidia min. vnitra ze 14. listopadu 1920 byl, jak ze spisů vyplývá, kromě toho výnosem čistě interním, kterým toliko zpráva ministra pro Slov. o tom, že tento resignaci st-lovu přijal, vzata byla k vědomosti. Ostatně ani tím, že se disciplinární komise na výnos tento odvolala, nemohly mu býti propůjčeny účinky, jež stížnost k němu chce připojiti.

Ježto tedy žádná z námitek stížnosti nebyla shledána důvodnou, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 2739.

Státní úředníci (Slovensko): Rozhodovati o vyměření pense býv. uherského soudního úředníka na Slovensku, zproštěného činné služby již za platnosti zákona č. 270/1920, přísluší úřadům justičním, nikoliv generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě.

(Nález ze dne 8. října 1923 č. 12.219.)

V ě c: Theodor M. v Košicích proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran úpravy odpočivných požitků.

V ý r o k: Na říkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: — — — —

Dne 10. září 1921 zaslala soudní tabule v Košicích generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě návrh nového výměru pensijních požitků st-lových na základě propočítání služební doby k projevení souhlasu a sdělila s ním na dotaz, zda st-l vykonal služební přísahu se zřetelem na § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb., že se tak nestalo, načež gřif oznámilo presidiu soudní tabule v Košicích přípisem ze 17. října 1922, že odepírá souhlas k provedení úpravy pense st-lovy dle návrhu tabule v Košicích, poněvadž st-l nevykonal služební přísahu se zřetelem na § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb.

Presidium soudní tabule v Košicích vydalo na to výnos:

»Ohľadom úpravy Vašich pensijných požitkov rozhodlo gen. fin. riaditeľstvo pre Slovensko v Bratislave výnosom zo dňa 17. zári 1922

č. — takto: Ponevadž Ste nevykonal služební prisahu so zretelom na § 6 zákona zo dňa 15. aprila 1920 č. 270 Sb., odpírá sa Vám tunajší súhlas ku prevedeniu úpravy penzie dľa prípisu presidia súdnej tabule zo dňa 10. září 1921 č. —.« Dále zmíněno o drahotních přídavcích a dodáno: »Týmto definitivne jest rozhodnuté ohľadom Vašich penzijných požitkov.«

Proti tomuto výnosu podal st-l jednak rekurs k min. sprav., o ktorém podle administrativních spisů dosud není rozhodnuto, jednak stížnost k nss, v níž žádá, aby rozhodnutí gř v B. bylo zrušeno a aby penzijní požitky vyměřeny byly dle přípisu presidia soudní tabule v Košicích z 10. září 1921.

O stížnosti této uvažoval nss takto:

Jak bylo vysloveno již v nálezu nss ze dne 23. března 1921 č. 3450, jímž bylo rozhodnuto o dřívější stížnosti nynějšího st-le proti rozhodnutí min. sprav. v Praze z 22. května 1920 pcto výměry pense, sluší otázku výměry výslužného st-lova, který byl činné služby sprostěn teprve dnem 30. června 1920, — tedy již za platnosti zákona z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. — řešiti již dle zásad plativších původně jen pro ne-slovenské území republiky. Platí tedy, i pokud jde o příslušnost úřadů k vyměřování výslužného st-lova, předpisy platné v ostatním území republiky čsl.

Podle toho spadají již na základě všeobecných předpisů o působnosti jednotlivých ministerstev záležitosti týkající se stanovení normálních zaopatřovacích požitků do působnosti příslušných odvětví správních, tedy v daném případě do působnosti úřadů justičních, které ovšem, ježto záležitost dotýká se i správy penzijního etátu, mají v té příčině se dohodnouti s úřady finančními (srovnej výnos min. fin. z 8. listopadu 1855 č. 19.467, Věstník min. fin. 54, resp. výnos min. fin. z 24. února 1875 č. 484). Úřady j u s t i č n í jsou tedy v případě st-lově, který se domáhá úpravy penzijních požitků na základě zák. č. 541/1919, zák. č. 222/1920 a vl. nař. č. 666/1920, oněmi úřady, kterým přísluší výslužné vyměřovati a tedy ve věci samé r o z h o d o v a t i, kdežto gř jest v daném případě toliko oním úřadem, se kterým se úřady justiční interně dohodují.

Není tedy sdělení gř ze 17. září 1922, které stížností jest napadáno, rozhodnutím v technickém slova smyslu, nýbrž toliko vyjádřením správy finanční k zamýšlenému opatření soudní tabule v Košicích.

V daném případě však presidium soudní tabule vydalo enunciát který se prezentuje proti straně si stěžující nikoli jako rozhodnutí soudní tabule v Košicích, nýbrž jako rozhodnutí gř v B., jakkoli rozhodnutím tohoto úřadu, proti němuž by stížnost dle § 2 zák. o ss k nss-u byla přípustna, není. Strana také mohla býti v pochybnosti, zda má co činiti s rozhodnutím gř či s rozhodnutím presidia soudní tabule v Košicích.

Ježto st-l skutečně podal jednak řádný opravný prostředek na min. sprav., podal jej však u gř v B., jednak podal i stížnost k nss, jakkoli záležitost, o kterou jde, cestou instancí správních (justičních) dosud rozřešena není, jest zřejmo, že formou této intimace uveden byl v procesní omyl a bylo proto nař. rozhodnutí v té formě, jak bylo st-li intimováno, zrušiti pro vadnost řízení dle § 6 zák. o ss.